

Luc Van den Briele

LA TORTORELLA

of

**DE DANS
VAN DE TORTEL**

eenakter

Contact met de auteur:

luc.vandenbriele@telenet.be

Personages :

Rik, een ongeveer zestigjarige gepensioneerde man
Helga, zijn ongeveer even oude vrouw
Sven Lieremans, een jonge verkoper van het spraakwatervaltype

Decor :

de eethoek in een eenvoudige zitkamer
met o.a. een tafel, drie stoelen en ergens een nepstopcontact

Het koffertje van Sven Lieremans is een gemakkelijk los te schroeven en zwart geschilderd houten bakje met bovenaan een paar knoppen en een paar kleine stopcontacten en binnenin wat koperdraad en andere eenvoudige elektriciteit. De elektroden zitten in een sponsachtige stof en worden met ruim twee meter lange snoeren aan de contacten van het koffertje verbonden. De onderkant van de sponsjes is zelfklevend.

Korte inhoud :

Een medisch afgevaardigde komt bij
een al wat ouder koppel
een antireumamachine demonstreren.
De vrouw voelt er niet veel voor,
maar tijdens de demonstratie ervaart de man
dat het apparaat veel meer kan
dan het beloofde verzachten van reumapijnen.
Hij vermoedt dat het apparaat hem niet alleen
veel lichamelijk genot kan bezorgen, maar
dat het ook een veel geld schijtende ezel kan worden.

*Rik en Helga (in pyjama en kamerjas)
zitten aan de ontbijttafel. Helga slurpt
haar laatste koffie. Rik zit half
verscholen achter een krant, die hij
vluchtig doorbladert.*

Rik:

Moord en overval. Verkrachting. Eiergrote hagelstenen. Herrie met voetbalsupporters. Wat een ellende.

Helga:

Waar moeten ze anders over schrijven?

Rik:

En volgende week nog eens een spoorstaking. Om er grijs haar van te krijgen. Maar dat hebben we al.

Helga:

De journalisten leven van moord en brand. Over simpele mensen als wij schrijven ze liever niet.

*Er wordt gebeld.
Rik en Helga bekijken elkaar.*

Rik:

Verwacht gij iemand?

Helga:

Nee. Het zal de postbode zijn.

Rik:

Zo vroeg? Kan niet.

Helga:

Zo laat, bedoelt ge. Nachtfilm zien. Nog eens proberen om te vrijen en dan tot een stuk in de voormiddag slapen. Het is al tien over tien, ventje.

Er wordt weer gebeld.

Rik:

(de krant neerlegend) Misschien is het die vent van de reumamachine.

Helga:

Van wat?

Rik:

(opstaand) Heb ik je dat niet verteld? Ik heb een bonnetje uit de krant ingevuld. Gratis demonstratie van een wondermiddel tegen reumatiek.

Helga:

Wie heeft er hier reumatiek?

Rik:
Gij.

Helga:
Ik?

Rik:
(naar haar rug wijzend) Die wervel waar ge af en toe last van hebt. Die pijnscheuten van tijd tot tijd. En dat gebrek aan souplesse. Ik zal hem eens gaan halen.

*Rik verlaat de kamer.
Helga kijkt hem hoofdschuddend na.*

Helga:
Gebrek aan souplesse. (terwijl ze de tafel afruimt) Zichzelf eens bekijken zit er bij de mannen niet zo gauw in. Zij blijven jong. Denken ze toch. Ik zal *zijn* souplesse straks nog eens uittesten.

Men hoort de stemmen van Rik en Sven Lieremans. Rik laat de verkoper binnen. Hij is een jonge en keurig geklede man met een koffertje en een aktetas.

Sven Lieremans:
(de hand van Helga krachtig schuddend) Dag mevrouw.

Rik:
Dat is de man van die reumamachine.

Sven Lieremans:
Juist. Sven Lieremans is mijn naam. Medisch afgevaardigde.

Helga:
(achterdochtig) Dag meneer.

Rik:
Ik ben Rik en mijn vrouw heet Helga.

Sven Lieremans:
Helga. Mooie naam. Stamt nog uit de oer-Germaanse tijden. Komt van het oude woord Hailac. En weet ge wat dat betekent? Hailac. Dat betekent: gezond.

Rik:
Het is niet waar!

Sven Lieremans:
Dat kunt ge in de boeken en op internet opzoeken. Mevrouw Helga... mag ik Helga zeggen? Gij zijt door uw naam verplicht om gezond door het leven te gaan. (tegen Rik) Is het voor u dat ik moest komen of is het voor mevrouw Helga?

Rik:

Het is voor mijn Helga. (*naar het koffertje wijzend*) Is dat de wondermachine?

Sven Lieremans:

Dat is ze.

Sven Lieremans zet het koffertje en de aktetas op de tafel en bekijkt Helga.

Sven Lieremans:

(*vaag naar Helga's benen wijzend*) Dáár zit het. Een mens voelt dat niet als hij twee procent scheef hangt, maar twee procent is het begin van veel ellende. Wáár doet het pijn, mevrouw Helga?

Helga:

Vandaag voel ik er niet zo veel van.

Rik:

Maar gisteren wel. Het is als met de regen. Af en toe een vlaag.

Helga:

(*op haar onderste ruggenwervels duwend*) En als de vlaag komt, dan doet het hier pijn.

Sven Lieremans:

Juist. En de pijn straalt uit naar het been. Klassiek geval.

Rik:

Mijn moeder had het ook. Ze wreef er de wonderolie van pastoor Heuman op. Stonk als de pest, maar het hielp. De postbode heeft wel dertig flessen gebracht. Dat weet ge toch nog, schat?

Helga:

Ja. Ja. Dertig flessen. Tegen remboursbetaling. En maar wrijven. En maar stinken.

Rik:

Maar het hielp.

Helga:

(*wat champer*) Met de een en dertigste fles zeker. Ik denk dat ze helemaal geen reuma had. Ze was verliefd op pastoors.

Sven Lieremans:

Mijnheer Rik, de tijden zijn veranderd. Huisartsen schrijven geen stinkende olie meer voor.

Helga:

Nee. Pilletjes. Cortisone en andere vuiligheid. En als het heel erg is: twee of drie spuitjes. Met een nóg grotere vuiligheid.

Sven Lieremans:

Juist. Pilletjes van dit en pilletjes van dat. Ze maken de maag kapot en ge wordt er tureluurs van. (*tegen Helga*) Nooit elektrotherapie gehad?

Rik:

(*terwijl Helga ontkennend het hoofd schudt*) Nee. Er is wel eens over gesproken, maar het is er nog niet van gekomen.

Sven Lieremans:

Dat is jammer. Elektrotherapie is hét redmiddel tegen dat soort pijnen.

Helga:

Een maand lang drie of vier keer per week naar de kliniek gaan - nee, ik heb er geen zin in.

Sven Lieremans:

En gelijk hebt ge, mevrouw Helga. Weet ge wat er in die kliniek staat? Een bak op vier wielen van een meter hoog. Ziet er heel duur uit en is ook duur. Maar wat zit er in die bak? Wat zit er in, Rik? Drie keer niks en één keer wat hier in dit koffertje zit.

Rik:

En wat zit er in dat koffertje?

Sven Lieremans:

Dat zal ik eens laten zien. (*terwijl hij het deksel afneemt*) Hier zit een combinatie in van twee kliniekbakken. Ultraviolet en ultrason. Hier zit precies hetzelfde in als wat er in de dure kinesitherapie wordt gebruikt. Klein en compact, zonder computertoestanden, speciaal gemaakt voor thuisbehandeling.

Rik begint het geopende koffertje met veel aandacht te bekijken. Helga kijkt van op afstand mee.

Helga:

(*naar het koffertje wijzend*) En dat geneest?

Sven Lieremans:

Nee, mevrouw Helga.

Rik:

(*verwonderd opkijkend*) Nee?

Sven Lieremans:

Nee. Als ik een charlatan was, dan zou ik zeggen: daar geneest ge van. Maar ik ben geen charlatan. Ik maak niemand iets wijs. Genezen zit er hier niet in. Hetgeen mevrouw Helga heeft, is niet te genezen. Maar ik kan er wel voor zorgen dat haar pijn verzacht wordt, en dan nog méér verzacht en dan nóg véél meer verzacht. En op de duur zal de pijn zo verzacht zijn dat mevrouw Helga ze niet meer zal voelen.

Rik:

En intussen is de souplesse al lang terug.

Sven Lieremans:

Dat hebt ge goed begrepen, Rik.

Helga:

(Rik met aandrang beijkend) Gij zijt vandaag bezeten van die souplesse! Wat is er gaande?

Rik:

Niets bijzonder. Maar souplesse is belangrijk. Zich twintig jaar voelen. Aan dansjes denken.

Helga:

Aan dansjes denken. Zotteke.

Sven Lieremans:

Mijnheer Rik is een optimist.

Helga:

Meer fantast dan optimist. Dansjes. Als we pas getrouwd waren, maakte hij me eens midden in de nacht wakker...

Sven Lieremans:

O, maar dát gebeurt nog, mevrouw Helga. Dat is niet uitzonderlijk.

Helga:

Neen, niet dáárvor. Zoeteke, zei hij, binnen een jaar zijn we rijk. Ik heb een nieuwe dans uitgevonden.

Rik:

En het was géén droom. Ik had hem echt uitgevonden. Een nieuwe tarantella.

Helga:

Spinnekensdans. Wie danst er nu als de spinnen?

Rik:

In Italië doen ze dat al honderd jaar.

Sven Lieremans:

Spinnen hebben teveel poten. Als ze daar reuma in krijgen... Mijnheer Rik, ge hadt iets beter moeten uitvinden.

Rik:

Heb ik gedaan. Iemand anders vond de vogeltjesdans uit...

Helga:

En dié werd er rijk van...

Rik:

Ja. Maar zijn dans deed mij aan de vogel van de liefde denken.

Helga:

En de weg naar rijkdom nummer twee was meteen gelegd. De tortorella. Geen spinnen...

Rik:

Maar tortels. Hehehe.

Helga:

La tortorella. De liefdesdans van de tortelduifjes.

Rik:

(Helga lichtjes op de kont kloppend) Want torteltjes waren we toen. En nu nog, hé. Met een beetje meer getrippel en zo.

Helga:

Er staat iemand op te kijken, ouwe tortel.

Sven Lieremans:

(met half toegeknepen ogen) Tja, als ik onze Rik bekijk, heb ik de indruk dat er op zijn souplesse ook wel een beetje sleet zit.

Helga:

Goed gezegd. *(tegen Rik)* Nu hoort ge het ook eens van uit een andere hoek.

Rik:

(tegen Sven) Wat mankeert er aan mijn souplesse?

Sven Lieremans:

Er zit een beetje roest in uw schouders, vooral aan de rechterkant. Hier. *(hij duwt op Rik's schouderblad)* Voelt gij daar af en toe geen kreveling in?

Rik:

(aarzelend) K-k-kreveling?

Sven Lieremans:

(de hand van Rik betastend) En hier in de hand. Stijve vingertjes 's morgens. Als ge niet oplet, zijt gij er binnen een jaar erger aan toe dan mevrouw Helga. We leven in een land van wind en grijze luchten, van koude en tocht, en elke regenvlaag laat een beetje roest na en doet de knoken knarsen.

Rik:

(naar het koffertje wijzend) En met dat...

Sven Lieremans:

(hem onderbrekend, verder aan Rik's vingers wriemelend en daarna zijn hele arm betastend) En dat knarsen, Rik, dat blijft niet in die vingers zitten. Dat kruipt omhoog, in de voorarm en in de elleboog, tot in de schouders en de nek. En de hand, die reageert. Maar in de verkeerde richting. Hij trekt krom. Op de duur krijgt ge een hand als een klauw. *(tegen Helga)* En een tortel met een klauw, dat is geen al te mooie vogel.

Helga:

Oh, er zijn ergere dingen.

Rik:

Ik wil geen klauwen.

Sven Lieremans:

Dan moet ge er iets voor over hebben. Hebt ge er een idee van hoe al die miserie ontstaat?

Helga:

(nuchter) We worden gewoon een beetje oud.

Sven Lieremans:

Precies. En door het ouder worden gaat een en ander trager werken.

Helga:

En worden sommige dingen een beetje slapper bij de tortels.

Rik:

(verveeld met de onthulling) Helgake toch.

Sven Lieremans:

(gewichtig) Al die miserie komt door de neerslag van uraatsedimenten.

Rik:

Urawadde?

Sven Lieremans:

Urinezuur. De stank van de pis die binnen in het lichaam blijft hangen.

Helga:

Au. Au.

Sven Lieremans:

Het is een beetje grof gezegd, maar de waarheid heeft haar rechten. Het menselijk lichaam lijkt wat op een vogelkooi. Als de kooi niet regelmatig uitgekuist wordt, dan gaat ze stinken. Een proper meisje als mevrouw Helga zou dat zeker wel op tijd en stond kuisen, máár... In een vogelkooi ziet ge het vuil liggen, in het lichaam ligt de vloer soms vol met die uraatsedimenten en ge ziet ze niet. *(met grote nadruk)* Ge ziet ze niet. Maar ze liggen er.

Rik:

(weer met aandacht het koffertje bekiijkend) En met dat apparaat kunt ge die uradinges opkuisen?

Sven Lieremans:

Ja. Want we werken in de diepte.

Rik:

Het is tijd dat ge met uw uitleg begint. *(tegen Helga)* Kijk eens goed mee, schatje. Het is tenslotte met jouw werveltje begonnen.

Helga:

(het koffertje bekijkend) Knopje hier en knopje daar en gaatjes om er iets in te steken. Het ziet er simpel uit, maar misschien is het toch een ingewikkeld ding.

Sven Lieremans:

Dat is het eerste dat veel mensen mij zeggen: zal dat niet te moeilijk voor mij zijn? Op het eerste gezicht kan dat een beetje ingewikkeld lijken, maar het is een heel eenvoudig apparaat. Sinds het begin van het jaar heb ik er al vierhonderd en zeven verkocht. En overal werkt het zonder moeite.

Helga:

Als een Assimil. Spaans zonder moeite. Heeft mijn Rik ook al geprobeerd. Waar zijt gij blijven steken, schat?

Rik:

Bij les elf. Mijn tong ging er krom van staan.

Sven Lieremans:

Het is niet te vergelijken. En nu goed kijken en luisteren. Dát is de schakelaar. Aan. En uit. En twee knopjes. De bovenste knop regelt de sterkte van de impulsen en de onderste regelt de snelheid. En wat is een impuls?

Rik:

(tevergeefs naar een antwoord zoekend) Een impuls...

Sven Lieremans:

Dat is een stoot, een prikkel, een ragebol die de spinnenwebben uit de knoken jaagt. Hebt ge ooit van Faraday gehoord?

Rik:

Fa. Fa. Faraday?

Sven Lieremans:

Denk eens terug aan de lessen fysica, Rik. De kooi van Faraday.

Rik:

Ah ja, Faraday. De uitvinder. Toen ik veertien was, heb ik een dik boek over uitvinders gelezen.

Helga:

(naar het apparaat wijzend) Heeft de Faraday die bak uitgevonden?

Sven Lieremans:

Nee, mevrouw Helga. Maar onze methode berust op de toepassing van de faradische stroom. Als we galvanische stroom gebruikten, dan zouden we onze klanten even goed op de elektrische stoel kunnen zetten. En dat is niet de bedoeling. We gebruiken faradische stroom en die is totaal, totaal, totaal ongevaarlijk. Ik zal het eens laten voelen. Waar is er hier een stopcontact?

Rik:

Hier. Hier. *(hij neemt de stekker)* Mag ik?

Sven Lieremans:
Ja. Ja. Doe maar.

Rik:
(*de stekker in het stopcontact stekend*) En dat geeft dus impulsen...

Sven Lieremans:
Faradische stroom, dat betekent duizend golven per seconde. Zo. (*hij tekent vlug op en neer gaande golven met de hand*) Duizend per seconde. Dat is een bombardement.

Rik:
Zo'n bak hadden de Amerikanen in Irak moeten hebben. Duizend bommen per seconde. Het vuurwerk boven Bagdad wordt er bleek bij.

Sven Lieremans:
Wij bombarderen het vergif. Die golven kunt ge ook vergelijken met duizend vinger-tjes die de knoken en de spieren gaan kneden. (*hij kijkt rond, neemt een scho-teldoek die ergens ligt, en steekt de vod omhoog*) Kijk. Dat is een spier. Er zitten toxinen in. Vergif. Neerslag.

Rik:
Pis.

Helga:
Mijn vod is proper. Ze wordt elke dag uitgespoeld.

Sven Lieremans:
Maar uw werveltje wordt niet uitgespoeld, mevrouw Helga. En uw dijspier ook niet. Kijk eens. (*hij kneedt de vod weer en laat dan zijn handen zien*) Ziet ge die nattigheid ? Uitgeperst. En dat doet ook die faradische stroom. Hij resorbeert de kwade vochten. Hij wringt overtollig vet uit het lichaam. Hij opent de deur van de poriën. Hij maakt de zweetklieren vrij, zodat de spieren weer kunnen ademen. En nu zal ik het eens laten voelen.

*Sven Lieremans neemt de elektroden
en steekt hun stekkers in het apparaat.*

Rik:
De gaatjes worden gevuld.

Sven Lieremans:
Aan die snoeren zitten tinnen elektroden in een sponsachtig omhulsel. Vóór elk gebruik moet ge die sponsjes natmaken.

Rik:
Er op spuwen?

Sven Lieremans:
Nee. Nee. In een beetje water steken. Hebt ge hier ergens water?

Helga:

Ja. Ja. Meer water dan geld sinds de Tarantellamislukking. (*afgaand*) Ik zal er wat gaan halen. Moet ik ook een koud pilsje meebrengen?

Sven Lieremans:

Dat is altijd welkom, mevrouw Helga. (*na het vertrek van Helga*) Charmante vrouw. Ziet er geweldig uit.

Rik:

O ja. Super goed. Vreemd gaan is nooit nodig geweest. Ze is er twee waard. Al veertig jaar. Maar dat lastig werveltje zit de laatste tijd een beetje in de weg.

Sven Lieremans:

We gaan daar iets aan doen.

Rik:

(*dromerig*) Toen ik haar pas ontmoet had, droomde ik eens dat ze een vijver was, een groot en lang water. En haar borsten bloeiden als grote waterlelies.

Sven Lieremans:

En onze Rik wilde ze plukken.

Rik:

Ja. Maar ik kon er niet aan. Ik stond daar maar. Vastgenageld.

Sven Lieremans:

Als een paal boven water.

Rik:

Ja. Zoiets. Ik heb het geen tweede keer gedroomd. Was ook niet nodig. De realiteit was veel beter. Hebt ge gezien welke grote en schone pupillen dat ze heeft? Grote pupillen, grote liefde dacht ik toen ik haar leerde kennen. En het is uitgekomen. Waar blijft ze toch? Ah ja, in de kelder. Pilsje halen. Zeg, gij bezoekt zeker meer ouwe dan jonge vrouwtjes.

Sven Lieremans:

Ook jonge vrouwen hebben wel eens een lastig werveltje. En ze hebben veel andere kwaaltjes. Mijn apparaat wordt zelfs tegen menstruatiepijnen gebruikt.

Rik:

Het is niet waar!

Sven Lieremans:

En tegen schele hoofdpijn, de tweede kwaal van de hedendaagse jonge vrouwen. En tegen depressies, vermoeidheid, lage en hoge bloeddruk, slapeloosheid.

Rik:

(*tegen de - met een kruik water en een pils - terugkerende Helga*) Hoort ge dat, schat? Van dat apparaat slaapt men zelfs beter.

Helga:

Dat is flauwe kul. Straks zegt hij nog dat men er ook beter van schijft.

Sven Lieremans:

Mevrouw Helga, de toxines zitten niet alleen in het bloed en in de knoken, ze zitten ook in de darmen. Mijn apparaat zorgt voor de regelmatige lediging van de endeldarm. En dat is zéér belangrijk.

Rik:

Dat lucht op. En dat verhoogt de souplesse.

Sven Lieremans:

Juist. Maar wat doet de moderne mens? Hij biedt weerstand aan de behoefte tot darmlediging. Te veel zittend werk. En soms wat te lui om op te staan. Te veel televisie kijken, vooral op oudere leeftijd. VTM is belangrijker dan de WC-bril.

Rik:

(knikkend) Van trage darmen heeft ons Helgake af en toe een beetje last.

Sven Lieremans:

Ik had er een vermoeden van.

Helga:

Hier is uw water. Maar drink eerst eens van uw pils. *(naar Rik kijkend)* En knijp *zijn* darmen maar eens uit. Hij heeft het meer nodig dan ik.

Sven Lieremans:

(na een goede slok pils) Bedankt voor de pils, mevrouw Helga. We gaan beginnen met uw wervel. Ik denk dat die wervel belangrijker is dan de buik van Rik. Want dat soort kwalen mag niet onderschat worden. Er zijn mensen die zeggen: ah, ge leert er mee leven. In Herentals heb ik zo'n madammeke gekend. Germaine. Bij haar is het ook met een werveltje begonnen. Ah, zo'n apparaat, dat was niet nodig. Dacht ze. Tot het moment dat ze huilend van ellende opbelde. Ze noemen me hier in de buurt het Krom Madammeke, zei ze. *(hij imiteert een krom lopend vrouwtje)* Zo erg was het. Het heeft een maand geduurd. Een maand lang, twee maal per dag, de goede faradische stroom. En toen liep ze weer recht. Ze was weer Madame Germaine geworden. *(zijn hand op Helga's schouder leggend)* U mag nooit een Kromme Helga worden. Daar zijt ge veel te schoon voor. U mag nooit een wrak worden. En om dát te voorkomen is er niet meer nodig dan twee sponsjes.

Helga:

Steek ze eindelijk eens in het water.

Rik:

En laat eens zien hoe dat ding werkt.

Sven Lieremans:

(de sponsjes bevochtigend) Ik zal het laten voelen. Die sponsjes zijn overigens de enige onderdelen die verslijten. Ze gaan járen mee, maar ze verslijten.

Helga:

En een paar nieuwe kosten zeker honderd euro.

Sven Lieremans:

Mevrouw Helga. Voor mijn part moogt ge ze zelf maken, maar bij mij koopt ge ze voor een goeie vijf euro. *(aan de knoppen van het apparaat draaiend)* Kijk, nu schakel ik in. En de bovenste knop zet ik op cijfertje Een, want we beginnen voorzichtig. En de onderste knop ook op cijfertje Een. Heel zachte impulsen zitten er in die Een. En ook de Twee geeft nog lang geen duizend golven per seconde. Mag ik? *(hij wil Helga's huisjas openen)*

Helga:

(hem afwerend) Wat gaat ge doen?

Sven Lieremans:

Ik zal het laten voelen. Het sponsje met de rode elektrode moet op de wervel en het sponsje met de zwarte elektrode moet op de bil.

Helga:

Van mijn billen blijft ge af. Probeer het maar eens op de vingertjes van de Rik.

Sven Lieremans:

Zoals ge wilt. *(tegen Rik)* Kom, handje even uitsteken. Rode elektrode in de handpalm. Goed vastpakken. En de zwarte op de voorarm. De onderkant is zelfklevend, het zal er niet afvallen. Voelt ge al iets?

Rik:

Hehe. Een kriebel.

Sven Lieremans:

(aan de knoppen draaiend) Nu zet ik het op cijfertje Twee. Wat voelt ge?

Rik:

Een grotere kriebel.

Sven Lieremans:

(aan de knoppen draaiend) En op de Drie. Wat voelt ge?

Rik:

Hohoho. Een hele grote kriebel. *(hij begint schuddend rond te springen)* Het bombardement is bezig.

Sven Lieremans:

(aan de knoppen draaiend) Ik keer nu terug naar Twee.

Rik:

(opgelucht) Dat is beter.

Sven Lieremans:

De ideale sterkte van de impulsen moet altijd uitgetest worden. De een heeft Twee nodig en de ander Drie. En er zijn er met een olifantenvel die cijfer Vijf nodig hebben. Ge went er ook aan. Nu is Drie genoeg; binnen een jaar gaat ge de Vier misschien veel leuker vinden.

Helga:

Een jaar? Duurt dat zo lang?

Sven Lieremans:

Mevrouw Helga. De toxinen in uw bloed, dat zijn koppige beesten. Die gaan er niet van de eerste dag uit. Die proberen zich vast te klampen. Die graven zich in. Die bouwen dikke bunkers. Er is dus een dagelijkse en zeer geregelde toepassing nodig. En volhouden is de boodschap.

Rik:

En die vingertjes - hoe lang moet het bij mij?

Sven Lieremans:

Ge begint met vijftien à twintig minuten, twee maal per dag. Dat geldt ook voor mevrouw Helga. Een goed kwartiertje dus, 's morgens na het ontbijt. Terwijl mijnheer Rik de krant leest, terwijl mevrouw Helga de kat kamt. Bijvoorbeeld. Dat is een van de vele redenen waarom de mensen zo tevreden zijn over mijn apparaat. Ze verliezen er geen tijd mee. Ze zijn verlost van het heen en weer geloop naar de kliniek of naar de fysiotherapeut. Van het vervelend wachten in die soms zo stomme wachtzalen. Onze behandeling gebeurt thuis. En 's avonds gaat het nog vlotter. Sponsje op de rug en sponsje op de bil, of sponsje op de vingers en sponsje op de arm en ondertussen naar *De Kampioenen* kijken. Zo gaat dat.

Helga:

Jaren aan een stuk.

Sven Lieremans:

Dat is zeer individueel, mevrouw Helga. Het kan kort duren en het kan wat langer duren. Als uw wervel nog eens lastig wordt...

Rik:

...dan bombarderen we hem met die kriebels...

Sven Lieremans:

...en na twee of drie dagen gaat de pijn wellicht op de vlucht. Maar ik wil en moet eerlijk zijn: oude artrose durft wel eens een paar weken en in héél erge gevallen zelfs maanden weerstand bieden. Dáárom is zeer regelmatige toepassing nodig. Het is een beetje te vergelijken met de training van de sportvedetten. De eerste keer wordt er na vijf minuten al begonnen met zuchten en klagen, maar na een maand voelen ze de rottigheid van de training niet meer. Als de Rik het sportnieuws een beetje volgt, zal hij dat ook wel weten. Moet ik het eens op Vier of op Vijf zetten?

Rik:

Dan vlieg ik tegen het plafond.

Sven Lieremans:

(aan de knoppen draaiend) Okay. Drie laten staan en dan langzaam naar Twee zakken en dan naar Een. Altijd langzaam beginnen en langzaam eindigen. Stapje voor stapje. Maar volhouden. Volhouden. Volhouden. Volhouden. Dat is het geheim van de sporttraining en van deze faradische stroom. En nu schakel ik het apparaat uit. En hoe voelen de vingers?

Rik:

Wonderlijk goed. Hehe. (*hij begint wat gek rond te lopen*) Ik heb het gevoel dat ik weer twintig ben.

Sven Lieremans:

(*tegen Helga*) Hoort ge dat, mevrouw Helga? Hij voelt zich twintig jaar. Voor vrouwen is verjongen nog véél belangrijker. Hoeveel iets oudere vrouwen worden tegenwoordig niet als een afgedankte stofzuiger in de hoek gezet?

Helga:

Onze Rik zal dat niet doen. Rik, zie ik er uit als een versleten stofzuiger?

Rik:

(*overdreven romantisch*) Ge zijt een vijver met toch zo'n schone en zachte lelietjes, drijvend op het water van mijn liefde.

Helga:

Niet overdrijven, Rik. Er is iemand bij.

Sven Lieremans:

Hij kan het toch zo schoon zeggen, mevrouw Helga. Maar ik bedoelde dat jong blijven toch wel echt belangrijk is. Twintig jaar voelt hij zich. Dat gejubel in wervel en bil zult gij ook ervaren.

Rik:

(*de elektroden aan de verkoper gevend*) Iets begrijp ik nog niet. Ik had de rooie in de hand en de zwarte op de arm. Hoe weet ik wáár rood en wáár zwart nodig is? En wat gebeurt er als ik mij vergis?

Helga:

Dan vliegt ge gewoon tegen het plafond.

Rik:

Ja?

Helga:

(*hem over het hoofd aaiend*) Maar ik zal je wel opvangen, ventje.

Sven Lieremans:

Ah, hoe schoon is de liefde. Maar opvangen zal niet nodig zijn, mevrouw Helga. Ge krijgt een handleiding bij het apparaat. En daar staat alles in. Stijve nek? Rood in de nek, zwart op de schouder. Ischias? Zwart op de wervel en rood op de bil. Lumbago? Vlak naast de onderste ruggenwervels, links de zwarte, rechts de rode.

Helga:

En voor de verstopping?

Rik:

De twee elektroden in het slipje. Of de zwarte op de navel en de rode in de achterdeur.

Sven Lieremans:

Nee, Rik. Het gaat om de dikke darm, om de weg naar de uitgang. En waar ligt de dikke darm? Eerste jaar secundaire school. Remember. Hij slingert zich rond de dunne darmen. Dus: elektroden op de buik, zwarte rechts, rode links. En de fecaliën vliegen naar beneden.

Rik:

Naar de achterpoort.

Sven Lieremans:

(nadat hij de rest van zijn pils heeft uitgedronken) We gaan dat eens uittesten. *(de elektroden weer wat bevochtigend)* Kom, steek die eens in uw pyjamabroek. Op de blote buik. Zwarte rechts, rode links.

Rik:

(de elektroden in zijn pyjamabroek stekend) Zachtjes beginnen, hé. Heel zachtjes beginnen.

Sven Lieremans:

(aan de knoppen draaiend) We beginnen met de Een.

Rik:

Ja, het kriebelt al.

Sven Lieremans:

En we schakelen langzaam naar de Twee en tien of twintig seconden later naar de Drie. Alles okay, Rik? Voelt ge het ritme van de impulsen stijgen?

Rik:

(de buik wat heen en weer schuddend) Ja. Ja. Ja.

Helga:

Hij is precies een buikdans aan het uitproberen.

Sven Lieremans:

De Rik is een grapjas. Maar ge ziet dat mijn apparaat zonder moeite werkt. Rood en zwart zijn dus nooit een probleem. Even in de handleiding kijken en ge weet het. Na een tijd kent ge dat uit het hoofd. Rood hier, zwart daar. Bij schoonheidsbehandeling worden de kleuren zelfs afgewisseld.

Helga:

Schoonheidsbehandeling?

Rik en Helga:

Haha.

Sven Lieremans:

Zelfs daarvoor wordt mijn apparaat gebruikt. Faradische stroom schenkt een verjongd uitzicht, mevrouw Helga, geeft een nieuw levensfluidum. Rimpels en wallen onder de ogen. Dubbele kin. Een opgeblazen gezicht. Weg ermee. Nu smeert ge crèmekes op de huid. Maar die crèmekes blijven onderweg hangen. Door de faradische trillingen worden de wegen naar de diepere huidlagen geopend. Uw crè-

meke dringen beter en dieper onder de huid door. Sponsje rood op de linkerwang en sponsje zwart op de rechterwang. En na zeven of acht minuten keert ge de kleuren om. En hetzelfde voor de versterking van de buste.

Helga:

(onbewust naar een borst grijpend) Ook dat nog!

Sven Lieremans:

Ja. Ook dat nog. En heel eenvoudig. *(wijzend)* Om te beginnen: zwarte er onder en rode op de zijkant.

Helga:

(sceptisch) En na zeven minuten omkeren.

Rik:

(meer en meer buikdansend) Maar dat zal niet nodig zijn. Ik ben een specialist in het onderhouden van waterlelies.

Sven Lieremans:

Met uw vingertjes haalt ge nooit de duizend per seconde, mijnheer Rik. Willen we eens gaan samenvatten? Dit apparaat werkt ontspannend, versoepelend, versterkend, revaliderend. Ge krijgt een nieuw levensritme, het bloed gaat beter stromen, de lichaamsgiften worden uitgestoten, de roest lost op en daardoor gaan huid en ogen weer blinken. Het worden blijde dagen met dat apparaat. *(naar Rik wijzend)* Kijk eens, ge ziet dat hij voelt dat er in zijn organisme iets gebeurt.

Rik:

(nog steeds dansend) Ja, ik voel het. *(Helga aaiend)* Het kriebelt en krabbelt en krobbelt.

Helga:

(tegen Sven) Uw samenvatting was niet volledig. Dat apparaat stimuleert ook het oud zot.

Sven Lieremans:

Wie weet? Dàt aspect is nog niet bestudeerd.

Rik:

En wat kost dat ding?

Sven Lieremans:

Dat zal ik eens haarfijn uitleggen. *(zijn aktetas openend)* Ge krijgt daar vijf jaar waarborg op, maar eigenlijk is het apparaat niet stuk te krijgen. Onze oudste klanten hebben het al twee en twintig jaar. *(in zijn papieren kijkend)* En wat kost dat? Meer dan een prulletje; zo'n apparaat moet een eerlijke prijs hebben. Als ge wist hoeveel research daar in zit, ge zoudt er van omver vallen. Wat kost dat? Eigenlijk toch niet zo veel, want ge kunt dat in zes, in twaalf of in vier en twintig maanden betalen. Ik zal het eens opschrijven. *(hij zet zich neer en schrijft)* Honderd twee en zestig euro.

Rik:

(enthousiast) Honderd twee en zestig euro.

Sven Lieremans:

Voorschot. En dan zes keer honderd drie en vijftig of twaalf keer drie en tachtig of vier en twintig keer vijf en veertig. Zonder een redelijke interest gaat het helaas niet. Maar ge kunt het ook zonder interest krijgen. Drie honderd vijftig voorschot en drie keer tweehonderd vijf en twintig. *(hij laat het papier met de cijfers zien)* En als ge alles in één keer betaalt, gaat er nog eens drie procent af.

Rik:

En hoeveel is dat dan?

Sven Lieremans:

Een besparing van dertig euro. Negen honderd vijf en negentig euro.

Helga:

Rik, ge gaat dat toch niet kopen?

Rik:

En waarom niet?

Helga:

Negen honderd vijf en negentig euro. Daar kan ik bijna de helft van mijn kleerkast mee vernieuwen.

Rik:

Voor het welzijn van je werveltje offer ik al mijn bijverdiensten op. Een goed werveltje is belangrijker dan een kleerkast. *(tegen Sven)* Ik koop het. Wanneer kan het apparaat geleverd worden?

Sven Lieremans:

En hoe betaalt mijnheer Rik?

Rik:

Contant. *(de stekker uit het stopcontact trekkend)* In één keer.

Sven Lieremans:

Dan is dit apparaat meteen uw eigendom.

Helga:

(terwijl haar man afgaat) Maar Rik. Denk toch eens twee keer na. Die wervel doet toch maar van tijd tot tijd een beetje pijn.

Rik:

(in de deuropening, tegen Sven) Vul de waarborgbon maar in. *(tegen de hoofdschuddende Helga en met wat heupwiegende bewegingen)* Souplesse, schatje, souplesse. Dat is niet te onderschatten.

Helga:

(na het verdwijnen van Rik) Stapelzot op sommige momenten.

Sven Lieremans:

(schrijvend) Ge gaat er hem nog duizend dankbare zoenen voor geven.

Helga:

Duizend zoenen? Dan zullen ze hem één euro per stuk kosten.

Rik:

(terugkerend) Welk stuk? Een eenakter?

*Helga haalt de schouders op,
tikt met een vinger op haar voorhoofd
en gaat een beetje kwaad af.*

Sven Lieremans:

En ge betaalt dus contant.

Rik:

(het geld op de tafel leggend) Acht briefjes van honderd en vier van vijftig.

Sven Lieremans:

(een papier omhoogstekend) En dat is het contract, mét de waarborg. En hier nog vijf euro terug. De handleiding steekt in het koffertje. Met aandacht lezen, Rik. En als ge iets niet begrijpt, maar dat zal wel niet, dan belt ge mij maar op. Ná twintig uur. *(het geld wegstekend, zijn aktetas sluitend en dan opstaand)* Mijnheer Rik, veel succes met de wervel. En met de souplesse in de buik. *(met pretoogjes)* En met de waterlelies. Bedankt en de groeten aan mevrouw Helga.

Rik:

Ik laat u uit.

*Rik en Sven gaan af. Men hoort ze
afscheid nemen. Na een poos komt Rik
terug, haalt een schroevendraaier uit de
tafellade en begint het koffertje open te
maken. Helga keert terug en blijft
verbaasd van op een afstand toekijken.*

Helga:

(verbijsterd) Wat zijt gij aan het doen?

Rik:

Ssst. *(het koffertje openend en er in kijkend)* Hehe. Ik heb gelijk. Twee weerstanden en een beetje koperdraad. In de Makro kost dat twee euro.

Helga:

Rik! *(ze grijpt naar het contract)*

Rik:

Ik overdrijf een beetje. Laten we zeggen een goeie vier, maximum zeven en een halve euro.

Helga:

(voorlezend) De waarborg vervalt indien...

Rik:

(haar onderbrekend) Ja. Ja. Dat weet ik. Ik schroef dat ding weer toe. *(het koffertje weer dicht schroevend)* Niemand kan zien dat ik er mijn neus in gestoken heb. Maar het heeft allemaal geen belang. Die stomme bak is een investering van nog geen duizend euro. Maar dat koopje zal miljarden opbrengen.

Helga:

Rik, ge zijt zot.

Rik:

(met een brede glimlach) Drie kasten vol nieuwe kleren krijgt gij. En parels. En goud. En edelstenen. *(de armen wijd uitstrekkend)* En een televisie met zo'n breed scherm. En eindelijk dubbel glas in al de ramen. En een nieuw bed. *(in Helga's kont knijpend)* Een waterbed om er met mijn poezeloos hoempepoempe op te doen.

Helga:

Rik, ge zijt zot.

Rik:

Binnen een jaar zijn we rijk. Schatrijk.

Helga:

Heb je veertig jaar geleden ook gezegd. Komt er een nieuwe tortorella?

Rik:

Ja. *(enthousiast met de armen zwaaiend)* Een nieuwe Tortorella. Maar dit keer geen dans. Een Tortorellabak. Enfin, bakje. Ik zal het mezelf niet te moeilijk maken.

Helga:

Ik snap er geen bal van.

Rik:

(geheimzinnig) Het gaat niet over één bal, maar over twee ballen.

Helga:

(naar het koffertje wijzend) Twee keer hetzelfde uitvinden, dat gaat niet. Dat begrijpt zelfs de grootste stommerik.

Rik:

Zo'n groot en onhandig ding zou ik niet willen uitvinden. Bij mij zal alles in een klein bakje zitten.

Helga:

Soms ben je voor geen haar te vertrouwen. *(een beetje schamper)* Een klein bakje dus.

Rik:

In de vorm van een koker. Gemakkelijk in de broekzak te steken. Dicht bij het doel.

Helga:
Met wat er in?

Rik:
(*op het koffertje kloppend*) Al wat hier in zit, maar in het klein. Eén meter koperdraad en twee kleine weerstandjes. Hoop en al acht euro kostprijs.

Helga:
En de verkoopprijs?

Rik:
Zevenhonderd vijftig. Ik bedoel: zevenhonderd negen en veertig en tien cent.

Helga:
Ontspannend, versoepelend, versterkend, revaliderend. Een heilzame beterschap voor alle kwalen van de mensheid. En hoeveel onnozelaars gaan dat geloven?

Rik:
Veel meer dan ge denkt. Er zijn miljoenen sukkels die op mijn uitvinding zitten te wachten.

Helga:
Binnenkort staat je portret op bladzijde één van de krant. Onder de kop: Oplichter loopt tegen de lamp.

Rik:
Ha nee. Niks oplichting. Wie mijn apparaat gebruikt, zal voelen hoe het bloed krachtiger zal gaan vloeien, zal voelen dat er iets gebeurt in het lichaam. (*hij fluistert Helga iets in het oor*)

Helga:
Het is niet waar!

Rik:
Jawel, schat. Moet ik het eens laten zien? (*terwijl hij de stekker van het apparaat in het stopcontact steekt*) Tegen verstopping, zei hij, hehe. (*terwijl hij aan de knoppen draait en de elektroden onder zijn kamerjas steekt*) Ik zal met de Twee starten, dan gaat het nóg rapper.

Helga:
Pas op. Als iemand door het raam zou kijken.

Rik:
(*naar het publiek kijkend*) Niemand zal het zien.

Helga:
(*Rik gedeeltelijk verbergend*) Ik zal er gaan vóór staan.

Rik:
(*schuddend*) Duizend bommen per seconde. Maar het werkt. Het werkt. Voel eens.

Helga:

(hem betastend) Oh, Rik. Dat is jaren geleden dat ie zo groot werd.

Rik:

(triumfantelijk) Zeg nu nog eens dat ik zot ben.

Helga:

Ge zijt zot.

Rik:

Ja?

Helga:

Ge zijt een grote, dikke, lieve zot.

Rik:

Een tortelzot.

Helga:

Ja, een tortelzot. *(met een vingertop op Riks voorhoofd tikkend)* Maar een die niet goed nadenkt. Je uitvinding komt te laat, manneke. Gij vergeet dat er daar een blauw pilletje voor uitgevonden is.

Rik:

Dat ik van jou niet mocht slikken. Was niet goed voor mijn hart, zei je. En ik ken er veel die dat blauwe pilletje maar al te graag zouden nemen, maar die twijfelen en dan niet durven. Die een beetje schrik hebben om tussen twee benen in de coma te vallen.

Helga:

Is al gebeurd. *(zijn kin aaiend)* Ik heb liever een af en toe slappe Rik dan een altijd dode Rik.

Rik:

En met de huisarts durven ze er niet over praten. En dan bestellen ze maar een blauwe pil op internet. Heel stiekem. Maar na het openen van de doos groeit de twijfel. Zou dat internetblauw wel het échte blauw zijn? Zouden ze er niet één maar twee keer van kunnen dood vallen? Hèhè. En als dat dan toevallig tussen twee vreemde benen gebeurt...

Helga:

(met een gefronst voorhoofd) Waar haalt gij dat allemaal uit? Over wie heb je het?

Rik:

Voorbeelden genoeg. In het stamcafé wordt op sommige momenten over niets anders gepraat.

Helga:

Ah, die mannen. Wat vertellen ze nog?

Rik:

Dat ze nu al zes pillen per dag slikken. Tegen hoge bloeddruk, tegen cholesterol, tegen een teveel aan suiker en tegen dit en tegen dat. Ze zijn al die pillen meer dan beu. En dan zou die blauwe pil er nog eens moeten bijkomen? De heimelijk bestelde internetpil blijft dus liggen. Hartje gaat er te rap van kloppen. Slikangst.

Helga:

En gij denkt...

Rik:

Ja. Ze zullen liever een veilige koker van zevenhonderd vijftig euro kopen. Slap piemeltje in de koker en hupsakee. Geen enkele ouwe rentenier zal nog naar Benidorm gaan, zonder mijn koker in zijn zak. *(na een poos)* We zouden er een mooie naam voor moeten zoeken. Pópoko. Penis - Potentie - Koker.

Helga:

(met een klein beetje spot) Is Pópoko niet beter?

Rik:

Juist. Met de klemtoon op de *po* van potentie. En via internet maak ik er een internationale business van.

Helga:

Daar heb je Engels voor nodig. Ricky's Love Case. Only seven hundred fifty dollar.

Rik:

En twintig dollar verzendingskosten. We verkopen er een miljoen van. Tien miljoen. Twintig miljoen. Op een jaar zullen we schatrijk zijn.

Helga:

Stuk ondeugd. Hoe wist gij dat die reumamachine oude vogels de kop doet opsteken?

Rik:

Hahaha. Men is een slimme Rik of men is geen slimme Rik. Ik wist het niet, maar ik had er een vermoeden van. *(op haar kont kloppend)* Schatje, we worden schandalig rijk. Eindelijk gedaan met elke week lotto spelen zonder ooit meer dan een paar euro terug te krijgen.

Helga:

Geld maakt niet gelukkig. Ik heb met ons beetje altijd genoeg gehad. Maar ja, als gij met iets in de kop loopt, dan trekt en sleurt ge tot het er uit komt. Ricky's Love Case zal dus gemaakt worden. *(aan de elektroden trekkend)* Zitten die nog altijd in je pyjama?

Rik:

(de elektroden uit zijn pyjama trekkend en omhoogstekend) Ja. Ze hebben hun werk weer eens gedaan. *(hij legt ze op het koffertje, pakt Helga vast, zoent haar)*

Helga:

(verheugd) Haaaaaa.

Rik:
(*enthousiast*) Ons vijvertje heeft er precies ook zin in.

Helga:
Ja. Ik voel het water al stijgen.

Rik:
Kom. We dansen nog eens als veertig jaar geleden.

Helga:
De tortorella?

Rik:
Ja. (*Helga in een dans meetrekkend*) Twintig jaar zijn we. En we dansen. Tortelkop tegen tortelkop.

Helga:
Ja. Net als vroeger. Een dansje en dan...

Rik:
...tussen het ontbijt...

Helga:
...en de soep...

Rik:
...nog eens lekker lang en diep vrijen.

Helga:
Jaaa. Ik krijg het er nu al warm van.

Rik:
En als de postbode belt, of als de telefoon rinkelt, dan zijn we niet thuis. Dan zijn we weg.

Helga:
Naar Tortelland. Naar La Tortorella. Het land van de eeuwige liefde.

Rik:
(*Helga vastpakkend*) Ja, mijn goeie, goeie, eeuwig goeie poes.

*Rik maakt krolse geluiden en trekt de
ook al miauwende Helga mee.*

Ze verdwijnen.

Het doek valt.